

ولادة يسوع المسيح

¹ وَفِي تِلْكَ الْآيَّامِ صَدَرَ أَمْرٌ مِنْ أَوْعُسْتُطُسَ قَيْصَرَ يَأْنُ بُكْتَتَبَ كُلَّ الْمَسْكُوتَةِ. ² وَهَذَا الْإِكْتَابُ الْأَوَّلُ جَرَى إِذْ كَارَى كِيرِينْيُوسُ وَالِي سُورِيَّةَ. ³ فَذَهَبَ الْجَمِيعُ لِيُكْتَتَبُوا، كُلُّ وَاجِدٍ إِلَى مَدِينَتِهِ. ⁴ فَصَعِدَ يُوسُفُ أَيْضاً مِنَ الْجَلِيلِ مِنْ مَدِينَةِ النَّاصِرَةِ إِلَى الْيَهُودِيَّةِ إِلَى مَدِينَةِ دَاوُدَ الَّتِي تُدْعَى بَيْتَ لَحْمَ لِكَوْنِهِ مِنْ بَيْتِ دَاوُدَ وَعَشِيرَتِهِ، ⁵ لِيُكْتَتَبَ مَعَ مَرْيَمَ امْرَأَتِهِ الْمَخْطُوبَةِ وَهِيَ خُلَى. ⁶ وَبَيْنَمَا هُمَا هُنَاكَ تَمَّتْ أَيَّامُهَا لِتَلِدَ، ⁷ فَوَلَدَتْ ابْنَهَا الْبِكْرَ وَقَمَطَنَهُ وَأَصْجَعَنَهُ فِي الْمِدْوَدِ إِذْ لَمْ يَكُنْ لَهُمَا مَوْضِعٌ فِي الْمَنْزِلِ.

الرعاة يزورون يسوع

⁸ وَكَانَ فِي تِلْكَ الْكُورَةِ رُعَاةٌ مُتَبَدِّينَ يَحْرُسُونَ حِرَاسَاتِ اللَّيْلِ عَلَى رَعِيَّتِهِمْ. ⁹ وَإِذَا مَلَكَ الرَّبِّ وَقَفَ بِهِمْ وَمَجَّدَ الرَّبُّ أَصَاءَ حَوْلَهُمْ فَخَافُوا خَوْفاً عَظِيماً. ¹⁰ فَقَالَ لَهُمُ الْمَلَكَ: لَا تَخَافُوا، فَهَا أَنَا أَبَشِّرُكُمْ بِفَرَحٍ عَظِيمٍ يَكُونُ لِجَمِيعِ الشَّعْبِ. ¹¹ إِنَّهُ وُلِدَ لَكُمْ الْيَوْمَ فِي مَدِينَةِ دَاوُدَ مُخَلَّصٌ هُوَ الْمَسِيحُ الرَّبُّ. ¹² وَهَذِهِ لَكُمْ الْعَلَامَةُ: تَجِدُونَ طِفْلاً مُقَمَّطاً مُضْجَعاً فِي مِدْوَدٍ. ¹³ وَطَهَّرَ بَعْنَةً مَعَ الْمَلَكَ جُمُهُورٌ مِنَ الْجُنْدِ السَّمَاوِيِّ مُسَبِّحِينَ اللَّهَ وَقَائِلِينَ: ¹⁴ الْمَجْدُ لِلَّهِ فِي الْأَعَالِي وَعَلَى الْأَرْضِ السَّلَامُ وَبِالنَّاسِ الْمَسْرَّةُ.

¹⁵ وَلَمَّا مَضَتْ عَنْهُمْ الْمَلَائِكَةُ إِلَى السَّمَاءِ قَالَ الرَّجَالُ الرُّعَاةُ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ: لِنَذْهَبِ الْآنَ إِلَى بَيْتِ لَحْمٍ وَنَنْظُرَ هَذَا الْأَمْرَ الْوَاقِعَ الَّذِي أَعْلَمْنَا بِهِ الرَّبُّ. ¹⁶ فَجَاءُوا مُسْرِعِينَ وَوَجَدُوا مَرْيَمَ وَيُوسُفَ وَالطِّفْلَ مُضْجَعاً فِي الْمِدْوَدِ. ¹⁷ فَلَمَّا رَأَوْهُ أَحْبَبُوا بِالْكَلَامِ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ عَنْ هَذَا الصَّبِيِّ. ¹⁸ وَكُلُّ الَّذِينَ سَمِعُوا تَعَجَّبُوا مِمَّا قِيلَ لَهُمْ مِنَ الرُّعَاةِ. ¹⁹ وَأَمَّا مَرْيَمُ فَكَانَتْ تَحْفَظُ جَمِيعَ هَذَا الْكَلَامِ مُتَفَكِّرةً بِهِ فِي قَلْبِهَا. ²⁰ ثُمَّ رَجَعَ الرُّعَاةُ وَهُمْ يُمَجِّدُونَ اللَّهَ وَيُسَبِّحُونَهُ عَلَى كُلِّ مَا سَمِعُوهُ وَرَأَوْهُ كَمَا قِيلَ لَهُمْ.

تقديم يسوع وحنانه في الهيكل

²¹ وَلَمَّا تَمَّتْ ثَمَانِيَةَ أَيَّامٍ لِيَحْتَبُوا الصَّبِيَّ سَمِّيَ يَسُوعَ، كَمَا تَسَمَّى مِنَ الْمَلَكَ قَبْلَ أَنْ حِيلَ بِهِ فِي الْبَطْنِ. ²² وَلَمَّا بَمَّتْ أَيَّامُ تَطْهِيرِهَا حَسَبَ شَرِيْعَةِ مُوسَى صَعِدُوا بِهِ إِلَى أُورُشَلِيمَ لِيُقَدِّمُوهُ لِلرَّبِّ، كَمَا هُوَ مَكْتُوبٌ فِي تَامُوسِ الرَّبِّ: "أَنْ كُلُّ ذَكَرٍ، قَاتِحِ رَجْمٍ، يُدْعَى قُدُوساً لِلرَّبِّ"، ²⁴ وَلِكَيْ يُقَدِّمُوا ذَبِيْحَةً كَمَا قِيلَ فِي تَامُوسِ الرَّبِّ: "زَوْجٌ يَمَامٍ أَوْ فَرْحِي حَمَامٍ".

تولّد عيسى

¹ و در آن ایام حکمی از اوغسطس قيصر صادر گشت که تمام ربع مسکون را اسم نویسی کنند. ² و این اسم نویسی اول شد، هنگامی که کیرینیوس والی سوریه بود. ³ پس همه مردم هر یک به شهر خود برای اسمنویسی می رفتند. ⁴ و یوسف نیز از جلیل از بلده ناصره به یهودیه به شهر داود که بیت لحم نام داشت، رفت. زیرا که او از خاندان و آل داود بود. ⁵ تا نام او با مریم که نامزد او بود و نزدیک به زاییدن بود، ثبت گردد. ⁶ و وقتی که ایشان در آنجا بودند، هنگام وضع حمل او رسیده، ⁷ پسر نخستین خود را زایید. و او را در قنداقه پیچیده، در آخور خوابانید. زیرا که برای ایشان در منزل جای نبود.

چوپانان به سمت عیسی می آیند

⁸ و در آن نواحی، شبانان در صحرا بسر می بردند و در شب پاسبانی گله های خویش می کردند. ⁹ ناگاه فرشته خداوند بر ایشان ظاهر شد و کبریا یی خداوند بر گرد ایشان تابید و بغایت ترسان گشتند. ¹⁰ فرشته ایشان را گفت: مترسید، زیرا اینک، بشارت خوشی عظیم به شما می دهم که برای جمیع قوم خواهد بود. ¹¹ که امروز برای شما در شهر داود، نجات دهنده ای که مسیح خداوند باشد متولد شد. ¹² و علامت برای شما این است که طفلی در قنداقه پیچیده و در آخور خوابیده خواهید یافت. ¹³ در همان حال فوجی از لشکر آسمانی با فرشته حاضر شده، خدا را تسبیح کنان می گفتند: ¹⁴ خدا را در اعلی علیین جلال و بر زمین سلامتی و در میان مردم رضامندی باد.

¹⁵ و چون فرشتگان از نزد ایشان به آسمان رفتند، شبانان با یکدیگر گفتند: الآن به بیت لحم برویم و این چیزی را که واقع شده و خداوند آن را به ما اعلام نموده است ببینیم. ¹⁶ پس به شتاب رفته، مریم و یوسف و آن طفل را در آخور خوابیده یافتند. ¹⁷ چون این را دیدند، آن سخنی را که درباره طفل بدیشان گفته شده بود، شهرت دادند. ¹⁸ و هر که می شنید از آنچه شبانان بدیشان گفتند، تعجب می نمود. ¹⁹ اما مریم در دل خود متفکر شده، این همه سخنان را نگاه می داشت. ²⁰ و شبانان خدا را تمجید و حمدکنان برگشتند، به سبب همه آن اموری که دیده و شنیده

بودند چنانکه به ایشان گفته شده بود.
ختنه و نامیدن عیسی در معبد بزرگ
²¹ و چون روز هشتم، وقت ختنه طفل رسید، او را عیسی نام نهادند، چنانکه فرشته قبل از قرار گرفتن او در رحم، او را نامیده بود.
²² و چون ایام تطهیر ایشان برحسب شریعت موسی رسید، او را به اورشلیم بردند تا به خداوند بگذرانند.²³ چنانکه در شریعت خداوند مکتوب است که: هر ذکوری که رجم را گشاید، مقدس خداوند خوانده شود.²⁴ و تا قربانی گذرانند، چنانکه در شریعت خداوند مقرر است، یعنی جفت فاختهای یا دو جوجه کبوتر.
²⁵ و اینک، شخصی شمعون نام در اورشلیم بود که مرد صالح و متقی و منتظر تسلی اسرائیل بود و روح القدس بر وی بود.²⁶ و از روح القدس بدو وحی رسیده بود که تا مسیح خداوند را نبینی موت را نخواهی دید.²⁷ پس به راهنمایی روح، به معبد درآمد و چون والدینش آن طفل یعنی عیسی را آوردند تا رسوم شریعت را بجهت او به عمل آورند،²⁸ او را در آغوش خود کشیده و خدا را متبارک خوانده، گفت:²⁹ الحال ای خداوند بنده خود را رخصت می‌دهی، به سلامتی برحسب کلام خود.³⁰ زیرا که چشمان من نجات تو را دیده است،³¹ که آن را پیش روی جمیع امت‌ها مهیا ساختی.³² نوری که کشف حجاب برای امت‌ها کند و قوم تو اسرائیل را جلال بَدَد. و یوسف و مادرش از آنچه درباره او گفته شد، تعجب نمودند.³⁴ پس شمعون ایشان را برکت داده، به مادرش مریم گفت: اینک، این طفل قرار داده شد، برای افتادن و برخاستن بسیاری از آل اسرائیل و برای آیتی که به خلاف آن خواهند گفت.³⁵ و در قلب تو نیز شمشیری فرو خواهد رفت تا افکار قلوب بسیاری مکشوف شود.
³⁶ و زنی نبیه بود، حنا نام، دختر قنوتیل از سبط آشیر بسیار سالخورده، که از زمان بکارت هفت سال با شوهر بسر برده بود.³⁷ و قریب به هشتاد و چهار سال بود که او بیوه گشته از هیکل جدا نمی‌شد، بلکه شبانه‌روز به روزه و مناجات در عبادت مشغول می‌بود.³⁸ او در همان ساعت در آمده، خدا را شکر نمود و درباره او به همه منتظرین نجات در اورشلیم،

²⁵ وَكَانَ رَجُلٌ فِي أُورُشَلِيمَ اسْمُهُ سَمْعَانُ، وَهَذَا الرَّجُلُ كَانَ بَارًا تَقِيًّا يَنْتَظِرُ تَعْرِيبَةَ إِسْرَائِيلَ وَالرُّوحَ الْقُدُسَ كَانَ عَلَيْهِ. ²⁶ وَكَانَ قَدْ أُوجِيَ إِلَيْهِ بِالرُّوحِ الْقُدُسِ أَنَّهُ لَا يَرَى الْمَوْتَ قَبْلَ أَنْ يَرَى مَسِيحَ الرَّبِّ. ²⁷ فَأَتَى بِالرُّوحِ إِلَى الْهَيْكَلِ، وَعِنْدَمَا دَخَلَ بِالصَّبِيِّ يَسُوعَ أَبَوَاهُ لِيَصْنَعَا لَهُ حَسَبَ عَادَةِ النَّامُوسِ، ²⁸ أَخَذَهُ عَلَى ذِرَاعَيْهِ وَبَارَكَ اللَّهُ وَقَالَ: ²⁹ الْآنَ تُطَلِّقُ عَبْدَكَ، يَا سَيِّدُ، حَسَبَ قَوْلِكَ بِسَلَامٍ، لِأَنَّ عَيْنِي قَدْ أَبْصَرْتَا خَلَاصَكَ الَّذِي أَعَدَدْتَهُ قُدَّامَ وَجْهِ جَمِيعِ الشُّعُوبِ، ³⁰ نُوْرًا إِعْلَانًا لِلْأُمَّمِ وَمَجْدًا لِشُعْبِكَ إِسْرَائِيلَ. ³¹ وَكَانَ يُوسُفُ وَأُمُّهُ يَتَعَجَّبَانِ مِمَّا قِيلَ فِيهِ. ³² وَبَارَكُهُمَا سَمْعَانُ وَقَالَ لِمَرْيَمَ، أُمِّهِ: هَا إِنَّ هَذَا قَدْ وُضِعَ لِسُفُوطٍ وَقِيَامٍ كَثِيرِينَ فِي إِسْرَائِيلَ وَلِعَلَّامَةٍ تُقَاوَمُ، ³³ وَأَنْتِ أَيْضًا جُورٌ فِي تَفْسِيكِ سَيْفُ، لِتُغْلَنَ أَفْكَارُ مِنْ قُلُوبٍ كَثِيرَةٍ. ³⁴ وَكَانَتْ نَبِيَّةً، حَتَّى بِنْتُ قَنُوتَيْلَ مِنْ سَبْطِ أَشِيرَ، وَهِيَ مُتَقَدِّمَةٌ فِي أَيَّامٍ كَثِيرَةٍ، قَدْ عَاشَتْ مَعَ رُوحٍ سَنِعَ سِنِينَ بَعْدَ بُكَورِ نَبِيَّهَا، ³⁵ وَهِيَ أَوْلَمَةٌ نَحْوَ أَرْبَعِ وَتَمَائِينَ سَنَةً، لَا تُفَارِقُ الْهَيْكَلَ، عَابِدَةً بِأَصْوَامٍ وَطَلِبَاتٍ لَيْلًا وَنَهَارًا. ³⁶ فَهِيَ فِي تِلْكَ السَّاعَةِ وَقَفَتْ تُسَبِّحُ الرَّبَّ وَتَكَلَّمَتْ عَنْهُ مَعَ جَمِيعِ الْمُنْتَظِرِينَ فِدَاءً فِي أُورُشَلِيمَ.
الرجوع الى الناصرة ويسوع الصبي في الهيكل
³⁹ وَلَمَّا أَكْمَلُوا كُلَّ شَيْءٍ حَسَبَ نَامُوسِ الرَّبِّ رَجَعُوا إِلَى الْجَلِيلِ إِلَى مَدِينَتِهِمُ النَّاصِرَةِ. وَكَانَ الصَّبِيُّ يَنْمُو وَيَتَقَوَّى بِالرُّوحِ مُمْتَلِنًا حِكْمَةً، وَكَانَتْ نِعْمَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ. ⁴⁰ وَكَانَ أَبُوَاهُ يَدَهَبَانِ كُلَّ سَنَةٍ إِلَى أُورُشَلِيمَ فِي عِيدِ الْفِصْحِ. ⁴¹ وَلَمَّا كَانَتْ لَهُ اثْنَا عَشْرَةَ سَنَةً صَعِدُوا إِلَى أُورُشَلِيمَ كَعَادَةِ الْعِيدِ. ⁴² وَبَعْدَمَا أَكْمَلُوا الْأَيَّامَ بَقِيَ عِنْدَ رُجُوعِهِمَا الصَّبِيُّ يَسُوعَ فِي أُورُشَلِيمَ، وَيُوسُفُ وَأُمُّهُ لَمْ يَعْلَمَا. ⁴³ وَإِذْ طَلَّاهُ بَيْنَ الرُّفْقَةِ ذَهَبًا مَسِيرَةَ يَوْمٍ وَكَانَا يَطْلُبَانِيهِ بَيْنَ الْأَقْرَبَاءِ وَالْمَعَارِفِ. ⁴⁴ وَلَمَّا لَمْ يَجِدَاهُ رَجَعَا إِلَى أُورُشَلِيمَ يَطْلُبَانِيهِ. ⁴⁵ وَبَعْدَ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ وَجَدَاهُ فِي الْهَيْكَلِ جَالِسًا فِي وَسْطِ الْمُعَلِّمِينَ يَسْمَعُهُمْ وَيَسْأَلُهُمْ. ⁴⁶ وَكُلُّ الَّذِينَ سَمِعُوهُ يَعْجَبُونَ مِنْ فَهْمِهِ وَأَجْوَابَتِهِ. ⁴⁷ وَقَالَتْ لَهُ أُمُّهُ: يَا بَنِيَّ، لِمَاذَا فَعَلْتَ بِنَا هَكَذَا؟ هُوَذَا أَبُوكَ وَأَنَا كُنَّا نَطْلُبُكَ مُعَذِّبِينَ؟ ⁴⁸ فَقَالَ لَهُمَا: لِمَاذَا كُنْتُمَا تَطْلُبَانِي؟ أَلَمْ تَعْلَمَا أَنَّهُ يَنْبَغِي أَنْ أَكُونَ فِي مَا لِأَبِي؟ ⁴⁹ فَلَمْ يَفْهَمَا الْكَلَامَ

الَّذِي قَالَ لَهُمَا: ⁵¹ ثُمَّ تَرَلَّ مَعَهُمَا وَجَاءَ إِلَى النَّاصِرَةِ وَكَانَ خَاصِعًا لَهُمَا. وَكَانَتْ أُمُّهُ تَحْقِطُ جَمِيعَ هَذِهِ الْأُمُورِ فِي قَلْبِهَا. ⁵² وَأَمَّا يَسُوعُ فَكَانَ يَتَقَدَّمُ فِي الْحِكْمَةِ وَالْقَامَةِ وَالنُّعْمَةِ عِنْدَ اللَّهِ وَالنَّاسِ.

تکلم نمود.

³⁹ و چون تمامی رسوم شریعت خداوند را به پایان برده بودند، به شهر خود ناصره جلیل مراجعت کردند. ⁴⁰ و طفل نمو کرده، به روح قوی می‌گشت و از حکمت پر شده، فیض خدا بر وی می‌بود.

عیسی نوجوان در معبد بزرگ

⁴¹ و والدین او هر ساله بجهت عید فصیح، به اورشلیم می‌رفتند. ⁴² و چون دوازده ساله شد، موافق رسم عید، به اورشلیم آمدند. ⁴³ و چون روزها را تمام کرده، مراجعت می‌نمودند، آن طفل یعنی عیسی، در اورشلیم توقف نمود و یوسف و مادرش نمی‌دانستند. ⁴⁴ بلکه چون گمان می‌بردند که او در قافله است، سفر یکروزه کردند و او را در میان خویشان و آشنایان خود می‌جستند. ⁴⁵ و چون او را نیافتند، در طلب او به اورشلیم برگشتند. ⁴⁶ و بعد از سه روز، او را در هیکل یافتند که در میان معلمان نشسته، سخنان ایشان را می‌شنود و از ایشان سؤال همی‌کرد. ⁴⁷ و هر که سخن او را می‌شنید، از فهم و جوابهای او متحیر می‌گشت. ⁴⁸ چون ایشان او را دیدند، مضطرب شدند. پس مادرش به وی گفت: ای فرزند چرا با ما چنین کردی؟ اینک، پدرت و من غمناک گشته تو را جستجو می‌کردیم. ⁴⁹ او به ایشان گفت: از بهر چه مرا طلب می‌کردید؟ مگر ندانسته‌اید که باید من در امور پدر خود باشم؟ ⁵⁰ ولی آن سخنی را که بدیشان گفت، نفهمیدند. ⁵¹ پس با ایشان روانه شده، به ناصره آمد و در مطیع ایشان می‌بود و مادر او تمامی این امور را در خاطر خود نگاه می‌داشت. ⁵² و عیسی در حکمت و قامت و رضامندی نزد خدا و مردم ترقی می‌کرد.